

1 gode og onde dager

True Blue heter det når en holder med de blå fra Manchester. Det er som et kjærlighetsforhold eller ekteskap, og å ikke være trofast er utenkelig. Særlig for Stein R. Sørensen i Mandal, som har vært supporter siden 1967.

Kan du huske hvordan City kom inn i livet ditt?

– Ikke sånn helt eksakt. Men det var i 1967, da jeg var tolv år. Jeg så på tippekampen på TV og hørte på BBC 4 på radio. Alle gutta, vi var en gjeng på ti-tolv stykker, fikk hvert vårt lag i den engelske serien som vi begynte å holde med. Og det var større spredning den gangen enn nå, ikke bare et par-tre lag som alle holdt med, men kanskje heller åtte-ti. Jeg har alltid vært en type som har holdt med the underdogs. For meg ble det Manchester City. Og sånn har det vært siden.

– Vil du fremheve noen av høydepunktene i løpet av de 45 årene du har vært City-supporter?

– Jo.. Det er høydepunkter. Han ser på meg med store øyne. Det er som han spør: Skjønner hun ikke dette her?

Jo, vi skjønner at dette med høydepunktene ikke er det viktigste. Og at de samtidig betyr all verden. Og at det er alle hverdagene som teller. Dag ut og dag inn. Å være der, og følge med. Å dra over for å se en kamp og håpe at det blir mål. Å være like trofast etter 12 kamper etter hverandre med 0–0. Like trofast selv om klubben er helt nede i det som en gang var 3. divisjon – nå snakker vi om de harde 90-åra. Og vi snakker om håp, skuffelser, oppgitthet, bekymringer – og glede.

Livet med City er et liv med mange bølgedaler. Og aldri før, nesten, har de

Tre generasjoner Sørensen i city-drakt: Stein, Olivia og Kim.

vært på en høyere bølgetopp enn akkurat nå, halvannen uke før de kanskje, kanskje tar hjem seriegullet, for første gang siden 67–68-sesongen. 30. april slo de United på det som nå er hjemmebanen, Etihad Stadium, etter at de flyttet fra Maine Road i 2003. 30. april 2012 ble Vincent Kompany hjemmelagets helt da han skåret seiersmålet på overtid etter første omgang. City er serieleder foran United, med like mange poeng – men bedre målforskjell. Nå gjenstår en vanskelig kamp mot Newcastle for City.

Det er 3. mai 2012. Vi er i Mandal og møter supporteren på hjemmebane. Om

halvannen uke reiser han over igjen for å følge City fra sin plass 793 på rad C, inngang X. Han får den samme plassen, omtrent rett på 16-meteren, år etter år. Nå har han hatt sesongbillett i 12 år. Hvor mange ganger han har vært i Manchester? Det nærmer seg 50. Første gang var på 70-tallet. Da var han på Citys gamle stadion, Maine Road, for første gang, men ikke på kamp. Første gang på kamp var høsten 1991: City møtte United, og resultatet ble 0–0.

HELE FAMILIEN • Å være City-supporter involverer hele familien. Som sønnen Marius sa da de ble intervjuet

Cityspillerne henter FA-trofeet på Wembley i 2011.

av NRK Sportsrevyen i forbindelse med byoppkjøret i Manchester 30. april, og ble spurt om han hadde hatt noe valg:

– Nei. Han hadde ikke hatt noe valg.

Alle nyfødte i familien og nær krets blir utstyrt med blå City-drakt nærmest før de har forlatt fødestuen.

– Min kone misunner meg galskapen, sier hun. Engasjementet og gleden. Og hun synes det tar mye tid! Samtidig er hun med til Manchester av og til. Hun blir med over nå neste gang, til sesongavslutningen. Hun liker Manchester og synes det er greit å handle der. Og så er det et folkeliv uten like.

Og når det virkelig gjelder reiser hele familien. Som i 1999, da det sto om

opprykk. Da var mor, far og to sønner på Wembley. City lå under med to mål. Det var 45 sekunder igjen av kampen. En av sønnene foreslo at de bare skulle gå. City hadde likevel tapt.

– Det var et lurveleven i vår sving på Wembley, hvor alle City-supporterne befant seg. Dommeren la til fem minutter. Og tror du ikke City snur kampen? Etter fem og et halvt minutt var stillingen 2–2 og opprykk var et faktum. Dommeren lot heldigvis klokken gå.

Da måtte mor Sørensen gå i City-trøye i London en hel dag. Det var et løfte hun ga da det så som verst ut. Mor i City-drakt en hel dag i London. Det likte sønnene.

Før FA-cupfinalen på Wembley i 2011.

– Det er forresten ikke alltid det går den veien. Den verste kampen jeg har sett var en gang på 70-tallet, mens jeg var tannlegestudent i Bergen. Det var tippekampen på NRK. City skåret i siste sekund. Ingen hørte dommeren blåse. Men repetisjonen viste at han pekte – mens ballen var på vei i mål. Skåringen ble ikke med. City tapte 2–1.

EFFEKTER • Jeg får se samlingen av Sørensens City-drakter som fyller en helt kurv i klesskapet. Sikkert 20 drakter. Mye av det er i små størrelser, til de aller minste. Skjerf er det også en del av.

– Nå kommer det ny drakt hvert år. Og kvaliteten er blitt fantastisk!

Mest imponerende er det likevel å få vite at han har alle programmene fra Citys kamper siden annen verdenskrig. Han mangler bare tre. Han leter ikke lenger i store hauger og bunker. Det tar

for mye tid og han finner dem ikke. De tre siste kommer eventuelt når de kommer. Han har ikke gitt mye for samlingen, selv om noen programmer kan være ganske mye verdt nå. Han har hatt det hyggelig og gøy med det, brukt tid på det, og fått noen venner og mange bekjente underveis.

– Da de spilte i tredje divisjon var dette med å få tak i programmer ganske vanskelig. Det ble mye ringing rundt til klubber der City skulle spille bortekamper, og jeg fikk absolutt utviklet engelskkunnskapene mine. En gang fikk jeg byttet til meg et program mot noen brukte norske frimerker som var det han i den andre enden ønsket seg.

Vi forstår at det er mange elementer som inngår i en City-supporters tilværelse.

Programmene er fint sortert og står i bokhyllen på Sørensen kontor i annen etasje i huset hjemme i Mandal. Konto-

ret er hans rom og her er det han som bestemmer. Men det er ikke bare konto- ret i dette huset som vitner om at vi er hjemme hos en City-tilhenger. Fotografier som henger rundt omkring, og særlig i trappen, av folk i City-trøyer fra ulike tiår røper sitt. Dessuten vil han gjerne vise oss toalettet nede i første etasje. Der er veggene fulle av fotografier fra store øyeblikk.

DRØMMER OM SEIER • Selvsagt vil Sørensen at Manchester City skal vinne, og nå er de altså nær ved å hale i land seriemesterskapet, etter 1–0-seieren mot Manchester United. Men han er ingen medgangssupporter.

– Hvis City vinner hvert år på rad i ti år blir det ikke det samme for meg. Jeg kommer fortsatt til å ha sesongbillett, men jeg kommer nok ikke til å reise like ofte. Kanskje av og til, med et barnebarn. Men da får City så mange andre supportere, og trenger ikke meg på samme måten.

– Sånn som det er i dag får jeg mange gratulasjoner på SMS når City vinner. Hvis de vinner mange år på rad, vil det opphøre. Og det skal det også. At City vinner er ikke noe jeg tar for gitt. Blir det sånn at folk tar det for gitt, blir alt annerledes.

– Og så var det enormt stort i fjor. City i finalen i FA-cupen. På Wembley – igjen. Og samtidig noe helt annet enn opprykkskampen i 1999. Dette hadde jeg sett frem til i 25 år! Og City vant.

– Jeg drømmer jo om at de skal vinne. Jeg blir skuffet hvis de ikke vinner ligaen i år. Jeg tror de vinner.

Samtidig er det noe som heter 'typisk City'.

Ellen Beate Dyvi

Dramatikk til siste slutt!

Det ble overtidsdrama de luxe. Nok en gang.

For den som ikke vet det: Søndag 13. mai kjempet City og United om å vinne serien – i hver sin kamp. Fire ganger skiftet ligaledelsen mellom City og United på sesongens siste dag.

Manchester City spilte hjemme mot Queens Park Rangers. Da Uniteds bortekamp mot Sunderland var over, med 1–0-seier til United, var United-fansen sikre på seier.

Etter 90 minutter lå City under i sin kamp, nemlig – og de trengte ikke bare ett, men to mål.

Så skjer det:

Først Edin Dzeko. Ett minutt på overtid headet han inn det første av de to målene City trengte på en corner. Da Uniteds kamp var ferdig, manglet City fortsatt ett mål.

Det kom! – nesten fire minutter på overtid:

Plutselig var Sergio Agüero alene med Kenny. Han skjøt, skåret, og sendte City-fansen til den lyseblå ligagullhimmelen de ikke har vært i siden 1968. Klokken 17.56 blåste dommeren av. City vant 3–2, City vant serien!